

Meet Fifty Shades

Pondělí 9.05.2011

"Zítřka," zamumlal jsem a propouštím Clauda Bastille, jak stojí na prahu mojí kanceláře.

"Dáme tento týden golf, Greyi?" Bastille se arogantně šklebí, protože ví, že jeho vítězství na golfovém hřišti je zajištěno.

Mračím se na něj, jak se otočí a odejde. Jeho slova na rozloučenou nasypal jako sůl do mé rány, protože i přes mé hrdinské pokusy v tělocvičně dnes ráno mi můj osobní trenér nakopal zadek. Bastille je jediný, kdo mě může porazit, a teď chce další libru masa na golfovém hřišti. Nenávidím golf, ale nejvíc byznysu se uzavře právě na fairway, musím tam tedy snášet jeho lekce... i když nerad to přiznávám, Bastille do určité míry zlepšuje moji hru.

Když jsem se díval na panorama Seattlu, důvěrně známá nuda proniká do mého vědomí.

Moje nálada je mdlá a šedá jako počasí. Mé dny se prolínají bez rozdílu, a já potřebuju nějaké povyražení. Pracoval jsem celý víkend a teď, v trvalém omezení své kanceláře jsem neklidný. Neměl bych tenhle pocit, ne po několika jednáních s Bastille. Ale mám.

Mračím se. Pravdou je, že jediná věc, která zachytila můj zájem v poslední době bylo mé rozhodnutí poslat dvě nákladní letadla do Súdánu. To mi připomíná - Ros má přijít ke mně s čísly a logistikou.

Co ji sakra zdrželo? Dívám se do svého denního plánu.

Kristepane! Musím vydržet rozhovor s vytrvalou slečnou Kavanaghovou pro studentský WSU časopis. Proč jsem sakra souhlasil? Nenávidím rozhovory - stupidní otázky, špatně informovaní a nudní idioti. Telefon zabzučí.

"Ano," obořím se na Andreu jako by byla na vině. Alespoň můžu mít tento rozhovor krátký.

"Slečna Anastasia Steelová je zde, pane Greyi."

"Steelová? Čekal jsem, že přijde Katherine Kavanaghová. "

"Je tu slečna Anastasia Steelová, pane."

Mračím se. Nenávidím nečekané. "Přiveďte ji," zamumlám, s vědomím, že zním jako rozmrzelý puberták.

No, dobře... Slečna Kavanaghová není k dispozici. Víím, že její otec, je majitel Kavanagh Media. Udělali jsme spolu obchod, a on vypadá jako chytrý podnikatel a rozumný člověk. Tento rozhovor udělám z laskavosti, vydělám na tom později, když mi to bude vyhovovat. A musím přiznat, že jsem byl zvědavý na jeho dceru, zajímalo mě, jestli jablko nespadlo daleko od stromu.

Rozruch u dveří mě staví na nohy. Víř dlouhých kaštanových vlasů, bledé končetiny a hnědé boty letí po hlavě do mé kanceláře. Protočím oči a potlačuji moji přirozenou mrzutost k takové nešikovnosti,

jak jsem spěchal k té dívce, která přistála na ruce a kolena na podlaze. Sepjala štíhlé ramena, když jsem jí pomohl na nohy.

Jasně, bystré, modré oči vyvedené z míry se setkají s mými a zastaví mě v mých krocích.

Její oči jsou mimořádně barevné, bezelstné a v jeden strašný okamžik si myslím, že je vidět skrz mě. Cítím se... nechráněný. Ta myšlenka je znervózňující. Má malou, sladkou tvář, která se červená, nevinná bledá růže.

Zajímalo by mě, jestli celá její kůže je takhle bezchybná a to, jestli by vypadala tak růžově až ji zahřeje rákoska. Sakra. Musím přestat s mými nevyzpytatelnými myšlenkami, jsem zděšen, kam směřují. Na co to sakra myslíš, Greyi. Tato dívka je příliš mladá. Ona na mě civí, a já mám chuť znovu protočit oči. Jo, jo, bejby, je to jen obličej, a krása je jen povrchní. Chci jen rozptýlit ten nestřežený a obdivný pohled těch velkých modrých očí.

Show začíná, Greyi. Pojďme se bavit. "Slečna Kavanaghová? Jsem Christian Grey. Jste v pořádku? Chtěla byste se posadit? "

Znovu zčervená. Prohlížím si ji znovu. Je velmi atraktivní tím neohrabaným způsobem, bledá, s hřívou mahagonových vlasů sotva držící v culíku. Brunetka. Jo, ona je atraktivní. Podávám jí svou ruku a ona vykoktá omluvu a podává mi její malou ruku.

Její kůže je chladná a měkká, ale její podání ruky je překvapivě pevné.

"Slečna Kavanaghová je indisponována, takže mě poslala místo sebe. Doufám, že Vám to nevadí, pane Greyi. "Její hlas je tichý s váhavou muzikálností, mrká nepravidelně dlouhými řasy vlající nad těmito velkými modrými oči.

Nelze udržet pobavení z mého hlasu, jak si vzpomínám na její méně-než-elegantní vstup do mé kanceláře, ptám se jí tedy kdo je.

"Anastasi Steelová. Studuji anglickou literaturu s Kate, um. . . Katherine. . . um. . . slečnou Kavanaghovou na Washingtonské státní. "

Nervózní, stydlivá, literární typ, co? Vypadá příšerně v tom oblečení, skrývá její postavu pod beztvarým svetrem a áčkovou hnědou sukni. Kriste, ona nemá vůbec cit pro oblečení? Dívá se nervózně všude kolem po mé kanceláři ale ne na mě, všimnu si toho s pobavenou ironií.

Jak může tato mladá žena být novinářkou? Nemá jedinou asertivní kost v těle. Je roztomile nervózní, pokorná, mírná... submisivní.

Zavrtěl jsem hlavou, zmatený z toho, kam moje nevhodné myšlenky směřují. Mumlám některé fráze, nabídnu jí, ať se posadíme zatím co si prohlíží obrazy v kanceláři.

"Místní umělec. Trouton." Vysvětluji.

"Jsou krásné. Povyšuje obvyklé na neobvyklé, "říká zasněně, ztracená v překrásném, jemném umění mých obrazů. Její profil je jemný, vyhrnutý nos, měkké, plné rty a podle jejích slov přesně odráží moje pocity.

"Obvyklé pozvedl na neobvyklé." Slečna Steelová je chytrá. Zamumlám svůj souhlas a sleduji jak se jí ruměncem ještě jednou rozlézá pomalu po tváři. Jak jsem se posadil naproti ní, snažím se držet na uzdě moje myšlenky.

Loví zmačkaný list papíru a diktafon z příliš velkého batohu. Kristepane, ona má obě ruce levé, upustila tu ztracenou věc dvakrát na konferenční stůl. Zřejmě to ještě nikdy nedělala, ale z nějakého důvodu to nemohu pochopit, připadá mi to legrační. Normálně mě tento druh neohrabanosti dráždí, ale teď skrývám svůj úsměv pod mým ukazováčkem.

Jak její nervozita narůstá, napadne mě, že bych mohl zdokonalit její motorické dovednosti s pomocí některého z jezdeckých bičů. Zbloudilá myšlenka mě nutí poposednout v mém křesle. Ona po mě pokukuje a kousne si do jejího plného spodního rtu. To mě poser! Jak jsem si jen mohl nevšimnout těch úst předtím?

"Promiňte, nejsem na to zvyklá."

Mohu ti říci bejby-moje myšlenka je ironická, ale teď to mám u prdele, protože nemohu odtrhnout oči od tvých úst.

"Vezměte si tolik času, kolik potřebujete, slečno Steelová." Potřebuji ještě chvilku k uspořádání mých nezvládnutelných myšlenek. Greyi... zastavit, teď.

"Nebude vám vadit, když si nahraju Vaše odpovědi?" Ptá se, tvář upřímná a v očekávání.

Chci se smát. Oh, děkuji Bože.

"To se mě ptáte teď? Když jste s tím tak zápasila?" Zamrká, oči velké a na chvíli ztracené a já cítím neznámé bodnutí viny. Do prdele přestaň být takový, Greyi.

"Ne, mně to nevadí," zamumlám, nechtěl jsem být zodpovědný za ten pohled.

"Vysvětlila Vám Kate-teda slečna Kavanaghová-k čemu je to interview určeno?"

"Jistě, objeví se v promočním vydání studentských novin, protože budu předávat diplomy na letošním promočním ceremoniálu. "Proč jsem s tím kurva souhlasil, to teda nevím. Sam v PR mi říká, že je to čest, a fakulta životního prostředí ve Vancouveru potřebuje publicitu, aby přilákala další takové investory, kteří by poskytli grant, jaký jsem jim dal já.

Slečna Steelová zamrká, jako kdyby moje slova byly překvapení a sakra-ona vypadá nesouhlasně! Nezná snad pravý důvod tohoto rozhovoru? Měla by. Ta myšlenka zchladí mou krev. To je... znepokojující, není to to, co očekávám od ní ani nikoho jiného, komu věnuji svůj čas.

"Dobře. Mám tu pár otázek, pane Greyi. "Zastrčí si pramen vlasů za ucho a odvádí tak mou pozornost od vzteku.

"Myslel jsem si to," zamumlám suše. Narovná se a zpevňuje ramena, aby vypadala vyšší a hrozivější. Nakloní se dopředu a stiskne tlačítko START na diktafonu a zamračí se, jak se podívá na zmačkané poznámky.

"Na to, že jste vybudoval takové impérium jste velmi mladý. Čemu vděčíte za takový úspěch? "

Kristepane! Nezmůže se na nic lepšího než na tohle? Co je to sakra za nudnou otázku.

Ani jeden náznak originality. Je to zklamání. Pochlubím se mojí obvyklou odpovědí.

„Obchod je jenom o lidech a já jsem v posuzování lidí velmi dobrý. Víím, co je pohání, co je povznáší, co je oslabuje, co je inspiruje a taky jak je pobízet. Zaměstnávám velmi mnoho dobrých lidí a odměňuji je štědře.“ bla, bla, bla... Ale slečno Steelová, prostý fakt, je, že jsem kurva génius v tom, co dělám. Nákup churavějících, špatně řízených společností a jejich uzdravení, nebo v případě, že jsou opravdu rozbité, odizolování od jejich aktiv a prodej nejvyšší možné nabídky. „Veškerá rozhodnutí činím na základě logických úvah a faktů. Mám přirozený talent pro vytipování a rozvíjení solidních nápadů a také mám schopné lidi. A to je to podstatné, všechno nakonec stojí na schopných lidech.“

"Možná máte prostě štěstí," říká tiše.

Štěstí? Mrazení vede skrze mne. Štěstí? Žádné posrané štěstí, slečno Steelová. Vypadá nenáročná a tichá, ale tato otázka? Ne nikdy nikdo by se mě zeptal, jestli jsem měl štěstí.

To co dělám, dělám dobře. Nemá to co dělat se štěstím! No, kurva, že. Vychloubám se mojí sečtělostí a cituji slova mého oblíbeného amerického průmyslníka.

"Mluvíte jako někdo, kdo je posedlý kontrolou," říká, a tak naprosto vážně.

Co to kurva je?

Možná ty bezelstné oči do mě mohou vidět. Ovládání je moje prostřední jméno.

Zamračil jsem se na ní. "Ovšem, já praktikuji kontrolu v každé situaci, slečno Steelová." A rád bych ji měl nad tebou, právě tady, právě teď.

Její oči se rozšířily. Ten atraktivní ruměnek se krade přes její obličej ještě jednou, a kouše si znovu do rtu. Šílím z toho, snažím se rozptýlit od jejich úst.

„Mimoto, obrovská moc spočívá v tom, když se ve svých tajných snech dokážete přesvědčit, že jste se narodila proto, abyste ovládala“

„Vy si myslíte, že máte obrovskou moc?" ptá se mě měkký uklidňujícím hlasem, ale krčí u toho čelo, její oči mě odsoudily. Moje zlost roste. Záměrně se mě snaží popudit? Jsou to její otázky, její postoj, nebo to, že najdu její atraktivitu v tom, že na mě sere?

„Zaměstnávám víc než čtyřicet tisíc lidí, slečno Steelová. To mi dává jistý pocit odpovědnosti - moci, chcete-li. Pokud se rozhodnu, že už mě nezajímá telekomunikační byznys a rozprodám ho, dvacet tisíc lidí bude řešit, jak následující měsíc zaplatí hypotéku.“

Padá ji čelist, když slyší moji odpověď. To už je lepší. Jedna nula, slečno Steelová. Cítím, jak se moje rovnováha vrací.

„Nemáte snad dozorčí radu, které byste se z toho zodpovídal?" „Já svou společnost vlastním. Žádné radě se zodpovídat nemusím." odpovím ostře, to by měla vědět. Zvedám tázavě obočí.

"A máte nějaké zájmy kromě své práce?" Pokračuje rychle, správně odhadla mou reakci. Ona ví, že jsem naštvaný, a z nějakého nevysvětlitelného důvodu mě to nesmírně těší.

"Mé zájmy jsou pestré, slečno Steelová." Usmál jsem se. Představy o ní v rozmanitých pozicích v mojí herně mi blesknou v mysli: Spoutaná na kříži, na posteli, na lavici. Do prdele! Odkud to přichází? A hle- znovu se červená. To je jako obranný mechanismus. Uklidni se, Greyi.

„Když tedy tak tvrdě pracujete, co děláte pro to, abyste se po práci uvolnil?"

„Uvolnil?" zašklebím se, ta slova z jejich inteligentních úst zní podivně.

Navíc kdy já mám čas na uvolnění? Nemá ani ponětí o počtu podniků, které ovládám? Ale ona se na mě podívá těmi bezelstně modrýma očima a k mému překvapení přemýšlím nad její otázkou. Co dělám pro uvolnění? Plachtění, létání, šukání. . . zkoušení mezí malých brunetek, jako je ona, a přivádět je k poslušnosti... Ta myšlenka mě nutí poposednout, ale odpověděl jsem jí bez problémů, vynechal jsem moje dva oblíbené koníčky.

"Investujete do výroby. Proč, konkrétně?"

Její otázka mě táhne hrubě zpátky do přítomnosti.

„Rád tvořím. Líbí se mi, když vím, jak věci fungují: co je uvádí do chodu, jak se skládají a zase rozkládají. A mou vášní jsou lodě. Co k tomu dodat?"

„Teď to skoro znělo, jako by mluvilo vaše srdce namísto logiky a faktů."

Srdce? Já? Ale ne, bejby.

„To je možné. Nicméně existují lidé, kteří by řekli, že žádné srdce nemám."

„Proč by to říkali?"

„Protože mě dobře znají," ironicky se usměju. Ve skutečnosti mě nikdo tak dobře nezná, snad s výjimkou Eleny. Zajímalo by mě, co by si myslela o malé slečně Steelové. Ta dívka je hromada protikladů: plachá, neklidná, samozřejmě bystrá, a žhavá jako peklo. Ano, v pořádku, to přiznávám. Je to pro mě malá výzva.

Recituje následující otázku nazpaměť.

„Řekli by vaši přátelé, že je snadné vás dobře poznat?"

„Jsem velmi uzavřený člověk, slečno Steelová, a dělám všechno pro to, abych si ochránil soukromí. Rozhovory neposkytuji často. "

„Tak proč jste souhlasil s tímhle?"

„Protože jsem sponzorem univerzity. A proto, že se mi, přes veškerou snahu, nepodařilo slečnu Kavanaghovou odbýt. Velmi dlouho a neoblomně naléhala na mé lidi z propagačního a já takovou houževnatost dokážu ocenit." Ale jsem rád, že jsi to ty, kdo se objevil a ne ona.

„Investujete také do zemědělských technologií. Proč se zabýváte právě tímto odvětvím?"

„Peníze se jíst nedají, slečno Steelová, a na této planetě je příliš mnoho lidí, kteří nemají co do úst." Zírám na ni.

„To zní velmi filantropicky. Je to něco, co vás naplňuje? Krmit hladovějící?" Pohlíží na mě s tázavým výrazem jako bych byl pro ni nějaký druh hádanky co musí vyřešit. Chci ty velké modré oči, co vidí do mé temné duše. To není oblast pro diskusi. Napořád.

„Je to prostě dobrý byznys." Oklepu se, předstírám nudu a představil jsem si ji. Šukám její chytrou pusku naprosto odtržen od všech myšlenek hladu. Ano, ta ústa potřebují školení. Ta myšlenka je tak přitažlivá a dál si ji představuji, na kolenou přede mnou.

„Zastáváte nějakou životní filosofii? Jestli ano, jaká to je?" recituje znovu nazpaměť.

„Nemám životní filosofii jako takovou. Možná vůdčí princip -Carnegieho: *Člověk, který dokáže plně vlastnit svou mysl, si dokáže přivlastnit cokoli, na co má oprávněný nárok.* A já jsem velmi ukázněný, jdu si za svým. Mám rád kontrolu - nad sebou i nad svým okolím."

„Takže vy chcete věci vlastnit?" její oči se rozšířily.

Ano, bejby. Tebe, jednou.

„Chci si zasloužit svoje právo je vlastnit, ale ano, sečteno a podtrženo, chci."

„Teď jste zněl jako nefalšovaný prototyp konzumenta." Její hlas je zabarvený nesouhlasem. Zní jako bohaté děcko, které mělo vše, co kdy chtělo ale jak jsem se podíval blíž, její oblečení je z Walmartu nebo možná z Old Navy. Nevzrostla v bohaté rodině. Mohl bych se o ni opravdu postarat.

Do prdele, kdo si myslí, že je? I když, teď když nad tím uvažuji, potřebuji novou sub. Jsou to dva měsíce co to skončilo se Susannah? A teď slintám nad touto brunetkou. Snažím se o úsměv a souhlasím s ní. Není nic špatného na konzumenství, koneckonců pohání to, co zbylo z americké ekonomiky.

„Jste adoptovaný. Nakolik si myslíte, že vás tato skutečnost formovala?“

Zamračil jsem se na ni. Co je tohle za směšnou otázku? Kdybych zůstal u té zfetované děvky, pravděpodobně bych byl mrtvý. Je neodbytná, chce vědět kolik mi bylo. Umlč ji, Greyi.

„To jsou všechno veřejně dostupné informace, slečno Steelová,“ Můj hlas je ledově chladný. Měla by o těchto věcech vědět. Teď vypadá zkroušeně. Bezva.

„Kvůli práci jste obětoval rodinný život.“

„To není otázka,“ Odseknu. Zčervená a zkousne si ten zatracený ret. Ale má slušnost se omluvit.

„Musel jste kvůli práci obětovat rodinný život?“

Co furt má s tou rodinou?

"Mám rodinu. Mám bratra a sestru a dva milující rodiče. Nemám zájem ji dál rozšiřovat. "

"Vy jste gay, pane Greyi?"

Co to kurva?! Nemůžu uvěřit, že to řekla nahlas! Na to se neodvážím zeptat ani moje vlastní rodina. Jak se opovažuje! Bojuji s nutkáním ohnout si ji přes koleno a naplácat ji a pak ji ošukat nad mým stolem s rukama svázanýma za zády. To by byla odpověď na její otázku. Jak frustrovaná je ve skutečnosti tato žena? Zhluboka se nadechnu. Těší mě, že je sama v rozpacích nad tou otázkou.

„Ne, Anastasie, to nejsem.“ Zvednu obočí, ale držím si lhostejný výraz.

Anastasie. Je to krásné jméno. Líbí se mi způsob, jak si s ním můj jazyk pohrává.

"Omlouvám se. Je to tu um... napsané. "Nervózně si zastrčí vlasy za ucho.

Nezná své vlastní otázky? Možná, že to není její. Ptám se jí, a ona bledne. Do prdele, ona je opravdu velmi atraktivní. Dokonce bych řekl, že je krásná.

"Ehm... no. Kate-slečna Kavanagiová-ona sestavila ty otázky. "

"Vy nejste kolegyně ze studentských novin?"

"Ne, je to moje spolubydlící."

Není divu, že je všude kolem. Promnu si bradu.

„Nabídla jste se jí dobrovolně?“ Zeptám se a jsem odměněn submisivním pohledem: velké oči, nervózní z mé reakce. Líbí se mi vliv, který na ní mám.

„Byla jsem vybrána. Ona se necítí dobře,“ říká tiše.

„Tím se ovšem mnohé vysvětluje.“

Ozývá se zaklepaní na dveře a v nich se objevuje Andrea.

„Pane Greyi, omlouvám se, že vyrušuji, ale za dvě minuty máte další schůzku.“

„Ještě jsme neskončili, Andreo. Prosím, zrušte to.“

Andrea na okamžik zaváhá, nevěřícně na mě zírá a já na ní. Ven! Teď tu mám malou slečnu Steelovou. Andrea zrudne ale rychle se vzpamatuje.

„Samozřejmě, pane Greyi“ otočí se na podpatku a odchází.

„Kde jsme to skončili, slečno Steelová?“

„Jenom se se mnou, prosím vás, zbytečně nezdržujte.“

Ale ne bejby, teď jsem na řadě já. Zajímá mě, jestli se za těma krásnýma očima skrývá nějaké tajemství.

„Teď se chci pro změnu já něco dozvědět o vás. Myslím, že jedině tak to bude spravedlivé.“ Jak se opřu o lokty a prsty stisknu své rty. Šlehne očima po mých rtech a polkne. Ano, obvyklý efekt.

„O mně se toho moc říct nedá.“

„Jaké máte plány, až doděláte školu?“ Pokrčí rameny.

„Nemám žádné plány, pane Greyi. Teď hlavně potřebuju udělat státnice.“

„Máme tu výborný program pro absolventy.“ Sakra. Co mě to napadlo, tohle říkat? Mám přece pravidlo, nikdy nešukat se zaměstnanci. Greyi, ty nejsi pro tuhle dívku! Vypadá překvapeně a zuby si zase zkousne ret. Proč je to tak vzrušující?

„Aha. Budu to mít na paměti.“ Zamumlá. Pak dodatečně poznamená. „I když si nemyslím, že bych se sem hodila.“

Proč sakra ne? Co je špatného na mé společnosti?

„Proč něco takového říkáte?“ ptám se.

„To je snad zřejmé, ne?“

„Mně ne.“ Jsem zmatený z její odpovědi.

Znovu znervózni a natahuje se o diktafonu. Sakra, ona chce jít. V duchu proběhnu můj denní plán. Nemám tam nic, co by nemohlo počkat.

„Chtěla byste tu provést?“

„Jsem si jistá, že máte hodně práce, pane Greyi, a mě čeká dost dlouhá cesta.“

„Vracíte se zpátky do Vancouveru?“ Podívám se z okna a začalo pršet. Sakra. Neměla by řídit v tomhle počasí, ale zakázat jí to nemůžu. Ta myšlenka mi vadí.

„Tak to byste měla jet opatrně.“ Můj hlas je vážnější než jsem měl v úmyslu. Zápasí s diktafonem. Chce odejít z mé kanceláře a z neznámého důvodu nechci aby odjela.

„Máte vše, co jste potřebovala?“ snažím se prodloužit chvíli v její přítomnosti.

"Ano, pane," říká tiše.

Její odpověď mě dostala, to, jak ty dvě slova zní, jak vycházejí z těch chytrých úst a krátce jsem si představil, že mluví jen na můj příkaz.

"Děkuji vám za rozhovor, pane Greyi."

„Potěšení bylo plně na mé straně," odpovím popravdě-, protože jsem dlouho nebyl nikým tak fascinován. Ta myšlenka je znepokojující.

Ona stojí a já natáhnu svou ruku, toužím se jí dotknout.

„Dokud se zase nesetkáme, slečno Steelová." Můj hlas je hluboký, když vkládá svou malou ruku do mé.

Ano, chci bičovat a šukat tuto dívku v mé herně. Chci ji mít svázanou a chtivou... potřebnou, důvěřivou. Polknu. To se nestane, Greyi.

"Pane Greyi." přikývne a stáhne rychle ruku... příliš rychle.

Sakra, nemůžu ji nechat jít takhle. Je zřejmé, že se zoufale snaží opustit moji kancelář. Podráždění a inspirace mě praštila současně, když ji vidím.

„Jen se ujišťuji, že projdete bez úhony, slečno Steelová." Zrudne jako na zavalanou, její vynikající odstín červené.

„To je od vás velice ohleduplné, pane Greyi," řekla kousavě.

Slečna Steelová má zuby! Šklebím se jí za zády, když vychází z kanceláře a já jsem jí v patách.

Obě, Andrea i Olivia zírají v šoku. Jo, jo. Já vidím jen tu dívku.

"Měla jste kabát?" Ptám se.

"Ano."

Zamračím se na Olivii, okamžitě vyskočí, podá námořnický modré sako. Vezmu ho, zamračím se na ni aby se posadila. Kriste, Olivia je otravná, sní o mě pořád.

Hmm. Kabát je od Walmartu. Slečna Anastasia Steelová by měla být lépe oblečená. Přidržím jí ho, a když ho dávám přes její štíhlá ramena, dotknu se kůže na temeni krku. Při tom kontaktu bledne. Ano! Mám na ní vliv. Ta skutečnost je nesmírně potěšující. Jdu k výtahu, stisknu tlačítko, zatímco ona stojí a ošívá se vedle mě. Ach, mohl bych tě zbavit toho ošívání, bejby.

Dveře se otevrou a ona rychle vejde a pak se ke mně otočí.

„Anastasie“ zamumlám na rozloučenou.

„Christiane“ zašeptá. A dveře výtahu se zavřou, mé jméno opuštěně visí ve vzduchu, zní divně, cize, ale žhavě! No do prdele. Co to bylo? Musím mít víc informací o téhle dívce.

"Andrea," ozve se.

"Dejte mi Welche, hned."

Jak sedím u psacího stolu a čekám na výzvu, podívám se na obrazy na stěnu moji kanceláře a slova slečny Steelové se snášejí zpátky ke mně. "Povyšují obyčejné na neobyčejné."

Mohla tak snadno popisovat sebe.

Můj telefon bzučí.

"Mám pro Vás na lince pana Welche."

"Dejte mi ho."

"Ano, pane."

"Welchi, potřebuji někoho prověřit."

Sobota, 15.5. 2011

ANASTASIA ROSE STEELOVÁ

NAROZENÁ	10.9.1989, Montesano, WA
ADRESA	1114 SW Green Street, Apartman 7 Haven Heights, Vancouver, WA 98888
MOBILNÍ ČÍSLO	360 959 4352
ČÍSLO SOCIÁLNÍHO POJIŠTĚNÍ	987-65-4320
BANKA	Wells Fargo Bank, Vancouver, WA 98888
POVOLÁNÍ	Číslo účtu: 309361, zůstatek \$683,16 vysokoškolský student
DOSAŽENÉ VZDĚLÁNÍ	WSU Vancouver fakulta svobodných umění-Angličtina
ZAMĚSTNÁNÍ	Montesano JR-HR High school Claytonovo železářství
OTEC	NW Vancouver Drive, Portland Franklin A. Lambert
MATKA	Nar. 1.9.1969, † 11.9.1989 Carla May Wilks Adams
Vdaná:	Nar. 18.7.1970 Frank Lambert, 1.3.198, rozvod 11.9.1989 Raymond Steele 6.6.1990 rozvod 12.7.2006 Stephen M. Morton 16.8.2006 rozvod 31.1.2007 Robbin (Bob) Adams 6.4.2009
POLITICKÁ PŘÍSLUŠNOST	nezjištěna
NÁBOŽENSKÁ PŘÍSLUŠNOST	nezjištěna
SEXUÁLNÍ ORIENTACE	neznámá
VZTAHY	v současnosti žádné

Studuji ten stručný souhrn informací snad posté, protože jsem jej obdržel před dvěma dny, pokouším se nahlédnout do záhadné slečny Anastasii Rose Steelové. Nemůžu tu zatracenou ženu dostat z mé mysli, a to mě vážně začíná srát. Minulý týden, během zvláště nudném setkání, jsem zjistil, že si sám přehrávám náš rozhovor v hlavě. Její tápající prsty na diktafonu, způsob, jakým si zastrčila vlasy za ucho, kousání rtu. Ano. Sakra to kousání rtů mě dostane pokaždé.

A teď, tady jsem, zaparkoval jsem na okrajové části Portlandu před Claytonovým skromným železářstvím, kde pracuje.

Jsi blázen, Greyi. Proč jsi tady?

Věděl jsem, že to k tomu vede. Celý týden... Věděl jsem, že ji chci vidět znovu.

Věděl jsem to od té doby, co pronesla moje jméno ve výtahu a zmizela do hloubky mé budovy. Snažil jsem se odolat. Čekal jsem pět dní, pět posraných dní na to, jestli bych na ni zapomněl. A já nečekám. Nesnáším čekání... na cokoliv.

Nikdy předtím jsem tak aktivně neusiloval o ženu... Ženy pochopily, co jsem od nich očekával.

Obávám se, že slečna Steelová je prostě příliš mladá a nebude mít zájem o to, co jí mohu nabídnout... nebo ano? Bude submisivní? Zavrtěl jsem hlavou. Existuje jen jeden způsob, jak to zjistit... tak jsem tady, do prdele, sedím v příměstském parkovišti v bezútěšné části Portlandu.

Její osobní spis nevypovídal o ničem pozoruhodném, kromě poslední skutečnosti, která byla v popředí mé mysli. To je důvod, proč jsem tady. Proč nemáte přítele, slečno Steelová? Sexuální orientace neznámá, snad není lesbička. Odfrknu si, myslím si, že je to nepravděpodobné. Vzpomínám si na otázku, na kterou se mě zeptala během rozhovoru, její akutní rozpaky, jak její bledá kůže zrudla... Sakra. Trpěl jsem těmito směšnými myšlenkami, od setkání s ní. To je důvod, proč jsem tady. Nemůžu se dočkat, až ji znovu uvidím, ty modré oči mě pronásledovaly dokonce i v mých snech.

Nezmínil jsem se o ní Flynnovi a jsem rád, protože se teď chovám jako stalker. Možná bych mu to měl říct, protočím oči, nechci, aby mě pronásledoval svým nejnovějším řešením na bázi sraček. Potřebuju jen rozptýlení... a teď jen pro rozptýlení chci prodavačku ze železářství.

Uvidíme, jestli je malá slečna Steelová tak atraktivní jak si pamatuji. Showtime, Greyi. Vylézám z auta a procházím přes přední dveře. Když jsem vešel dovnitř, zvonek zahrál elektronický tón.

Obchod je mnohem větší, než jak vypadá zvenku a přestože je téměř poledne, místo je klidné, na sobotu. Jsou tam uličky a uličky, obvykle byste čekali blbosti. Zapomněl jsem, jaké možnosti železářství skýtá pro někoho, jako jsem já. Pro své potřeby nakupuji hlavně on-line ale když jsem tady, možná do zásob vezmu pár věcí... provaz, svorky, dělené kroužky-Jo. Najdu rozkošnou slečnu Steelovou a trochu se pobavím.

Trvá mi celé tři vteřiny, abych ji zahlédl. Je shrbená u pultu, upřeně hledí na obrazovku počítače a ukusuje bagetu. Bezmyšlenkovitě. Utírá si ubrouskem drobky z koutku rtů, k ústům a olízne si prst. V penisu mi škusne... kurva! Co mi je čtrnáct? Moje reakce je sakra dráždivá. Možná tahle reakce pubertáka zastaví, pokud ji spoutám a zbičuji ji... a ne nutně v tomto pořadí. Jo. To je to, co potřebuju.

Ona je důkladně pohlcena svým úkolem a to mi dává příležitost, abych ji pozoroval. Chlípne myšlenky stranou, je atraktivní, vážně atraktivní. Pamatuji si ji dobře.

Podívá se nahoru a zamrzne, přišpendlí si mě s inteligentníma, náročnýma očima-nejmodřejší modré oči, které zdá se, vidí skrz mě. Je to skličující jako poprvé když jsem ji potkal.

Ona jen zírá, šokována myslím a já nevím, jestli je to dobře nebo špatně.

"Slečna Steelová. Jaké příjemné překvapení. "

"Pan GREY, "zašeptá, nezvučně a nervózně. Ah... dobře.

"Byl jsem v této oblasti. Musím se zásobit pár věcmi. Je mi potěšením vidět Vás znovu, slečno Steelová. "opravdovým potěšením. Je oblečená v těsném tričku a džínách, nejsou to bez tvaré hadry, co měla tenkrát. Má dlouhé nohy, úzký pas a perfektní prsa. Pořád na mě hledí a musím odolat nutkání, abych ji naklonil bradu tak až zavře ústa. Letěl jsem ze Seattlu jen, abych ji viděl a způsob, jakým se dívá právě teď, to stálo za tu cestu.

"Ana. Jmenuji se Ana. Jak vám mohu pomoci, pane GREYI? "Hluboce se nadechne, narovná ramena jako při rozhovoru a věnuje mi falešný úsměv. Jsem si jistý, že si jej vyhrazuje pro zákazníky. Hra na slečnu Steelovou.

"Existuje několik věcí, které potřebuji. Chcete-li začít, rád bych nějaké kabelové svorky. "

Její rty se pootevrou, jak se ostře nadechne.

Divila byste se, co se dá dělat s několika kabelovými svorkami, slečno Steelová.

"Máme skladem různé délky. Mám Vám je ukázat? "

"Prosím. Vedte mě, slečno Steelová. "

Vystoupí zpoza pultu a gestem ukáže směrem k jedné z uliček.

Má obuté conversky. Zajímalo by mě, jak by vypadala na vysokých podpatcích Laboutins... nic než Laboutins.

"Jsou u elektrotechnických výrobků, ulička osm." Její hlas kolísá a ona se červená ... znovu.

Je mnou ovlivněna. V tom případě není lesba. Ušklíbnu se.

"Až po Vás," zamumlám a gestem ruky ji naznačuji, aby šla. Nechám ji jít napřed a to mi dává prostor obdivovat její fantastický zadek. Ona je opravdu kompletní balíček: sladká, zdvořilá a krásná se všemi fyzickými atributy. Ale otázka za milion dolarů je, zda by mohla být submisivní? Nejspíš neví nic o tom životním stylu-mém životním stylu, ale já si ji v něm umím představit, moc. Předbíháš, nejdřív dohoda, Greyi.

„Jste v Portlandu obchodně?“ ptá se a přerušila moje myšlenky. Její hlas je vysoký, snaží se předstírat nezájem. To mě nutí se smát, což je osvěžující. Ženy mě jen zřídka rozesmějí

„Zastavil jsem se ve Vancouveru na zemědělské fakultě vaší univerzity“. Lžu, opravdu. Jsem tu, abych Vás viděl, slečno Steelová. Zrudne a cítím se jako idiot. „V současné době tam podporuji výzkum týkající se střídání plodin a nauky o půdě," Tohle je přinejmenším pravda.

„To je taky součástí vašeho plánu, jak nakrmit svět?“ Její rty se pousmějí.

„Dalo by se to tak říct," Ona se mi posmívá? Oh, jak rád bych ji zastavil. Ale jak začít? Možná s večeří, namísto obvyklého pohovoru... teď to bude nové, vzít potencionální sub na večeři.

Přicházíme ke kabelovým svorkám, které jsou uspořádány v sortimentu délek a barev. Roztržitě prsty přecházím přes jednotlivé balení. Mohl bych se jí zeptat na večeři. Stejně jako na rande? Mohla by

přijít? Když se na ni podívám, zkoumá svoje propletené prsty. Nemůže se na mě dívat... to je slibné. Vyberu si delší svorky. Jsou pružnější, konec konců – vystačí pro oba kotníky a obě zápěstí najednou.

"Tyhle budou vyhovovat," zamumlám a ona znovu zrudne.

"Ještě něco dalšího?" Říká rychle a buď je pozorná, nebo mě chce dostat z obchodu, nevím.

"Snad nějakou širokou lepicí pásku."

"Tapetujete?"

Potlačím odrůknutí. "Ne, netapetuji." Kdy naposled jsem vůbec držel štětec? Nad tou myšlenkou se pousměju, mám na to lidi.

"Tudy," zamumlá, dívá se rozzlobeně. "Lepicí pásku je v oddělení dekorací."

Pojď Greyi. Nemáš tolik času. Zapoj ji do nějakého rozhovoru.

"Pracujete tu už dlouho?" Samozřejmě, že jsem už odpověď znal. Na rozdíl od některých lidí, dělám si svůj průzkum. Zrudne ještě jednou-Ježíši, tahle holka je tak plachá. Otočí se rychle a jde uličkou směrem k sekci označené Dekorace. Jdu za ní dychtivě. Co jsem, štěně kurva?

"Čtyři roky," zamumlá, jak se dostaneme k lepicím páskám. Sehne se a uchopí dvě role, každá jiná šířka.

"Vezmu si tuhle," řekl jsem. Širší pásku je mnohem účinnější. Jak mi ji podává, špičky našich prstů se krátce dotknou, to proudění rezonuje až v mém rozkroku. Sakra!

Ona zbledne. "Ještě něco?" Její hlas je měkký a ochraptělý.

Kriste, já mám na ni stejný vliv jak ona na mě. Možná...

"Nějaký provaz, myslím."

"Tudy." Rychle uhání uličkou, že mi dává další šanci ocenit její pěkný zadek.

"Jaký byste si představoval? Máme tu syntetické, z přírodních vláken... různé motouzy... kabelové šňůry... „

Sakra-stop. V duchu zasténám a snažím se zahnat obraz, jak je zavěšená od stropu v mé herně.

„Dejte mi pět metrů toho z přírodních vláken, prosím." Je hrubší a více se odřeš, pokud budeš bojovat proti mně... můj výběr provazu.

Třesou se jí prsty, ale efektivně odměří pět metrů. Vytáhne nůž z pravé kapsy a řeže lano v jednom rychlém gestu, úhledně ho stáčí do smyčky a váže na něm volný uzel. Působivé.

"Chodila jste do Skauta?"

"Organizované skupinové aktivity mi opravdu nesvědčí, pane Greyi."

"A co Vám svědčí, Anastasie?" Chytím její pohled, a její zorničky se rozšíří, jak na ni hledím. Ano!

"Knihy," zašeptá.

"Jaké knihy?"

"No, znáte to. Nic neobvyklého. Klasika. Hlavně britská literatura... „

Britská literatura? Bronteová a Austenová, to se vsadím. Všechny ty romantické knihy typu srdce a květiny. Sakra. To není dobré.

"Potřebujete ještě něco dalšího?"

"Já ani nevím. Co byste mi doporučila? "Chci vidět její reakci.

"Myslíte něco, co by se Vám hodilo, až budete kutit?" Ptá se překvapeně.

Chci řvát smíchy. Oh baby, kutilství opravdu není moje věc. Přikývl jsem, dusím svůj smích. Její oči přejedou po mém těle a jsem napjatý. Ona si mě měří! To mě poser.

"Montérky," vyhrkne.

Je to ta nejneočekávanější věc, kterou jsem slyšel z jejích sladkých, inteligentní úst, od otázky "Vy jste gay".

"Nechcete si přece zničit oblečení." Gestem ukáže na moje džíny, v rozpacích ještě jednou. Nemohu odolat. "Vždycky si je můžu sundat."

"Ehm." Zrudne jak červená řepa a dívá se dolů na podlahu.

"Tak já si nějaké vezmu. Bůh chraň, abych si zničil oblečení," zamumlám, abych jí pomohl z jejího utrpení. Beze slova se otočí a odchází rychle uličkou, a znovu ji následuji.

"Potřebujete ještě něco?" Říká udýchaně a podává mi modré montérky. Je ponížená, oči stále sklopené, zrudla. Kriste, dělám pro mě všechno.

„Jak jste na tom s tím článkem?" Ptám se v naději, že by se mohla trochu uvolnit.

Pohlédla a usmála se. Konečně.

„Já ho nepíšu, to Katherine. Slečna Kavanaghová. Moje spolubydlící, to ona je jeho autorka. A je z něj unešená. Katherine je šéfredaktorkou našich novin a samozřejmě byla zdrcená, že s vámi nemohla ten rozhovor udělat sama.“

Je to nejdelší věta, kterou mi řekla od doby, co jsme se poprvé setkali, a mluví o někom jiném, ne o sobě. Zajímavé.

Než to stihnu komentovat, dodává „Jen ji mrzí, že k němu nemá žádné vaše nové fotky.“ Houževnatá slečna Kavanaghová chce fotografie. To mohu udělat. Umožní mi to strávit více času s delikátní slečnou Steelovou.

„A jaké snímky by si představovala?“ Dívá se na mě chvíli a pak zavrtí hlavou.

„No, ještě se tu zdržím. Co zítra?“ Možná mohu zůstat v Portlandu, můžu pracovat z hotelu. Snad pokoj v hotelu Heathman. Budu potřebovat, aby mi Taylor přivezl laptop a nějaké oblečení. Nebo Elliot, pokud souloží někde kolem, jak je jeho víkendovým zvykem.

„Vy byste souhlasil s fotografováním?“ Nemůže skrýt její překvapení.

Přikývnu. Vy byste se divila, co bych udělal, kdybych s Vámi strávil více času, slečno Steelová... Ve skutečnosti, stejně jako já.

„Kate by byla nadšená - tedy pokud seženeme fotografa.“ Usmála se a její tvář svítí jako letní úsvit. Pane jo, ona je úžasná.

„Tak mi dejte vědět, pokud mě budete zítra potřebovat.“ Sahá do zadní kapsy a vytahuje peněženku. „To je moje vizitka. Je tam číslo i na mobil. Musela byste zavolat ráno, před desátou.“ A když nezavolá, vrátím se do Seattlu a zapomenu na tento stupidní pokus. Ta myšlenka mě deprimuje.

„Tak jo,“ usmívá se na mě.

„Ano!“ Oba se otočíme a na druhém konci uličky stojí mladý muž, ležérně, ale draze oblečený. Usmívá se na slečnu Anastasii Steelovou. Kdo je sakra tenhle zmrď?

„Ehm, omluvte mě na chvíli, pane Greyi.“

Kráčí k němu, a ten zmrď si ji bere do gorilího-jako objetí. Moje krev rázem ochladla. Je to prvotní reakce.

Dej z ní ty pracky ty zkurvysyne. Zatnu ruce v pěst a jsem jen mírně uklidněn, když jsem ji viděl, že neudělala žádný pohyb, aby ho obejmula.

Šeptají si. Sakra, možná se Welch spletl. Možná je ten chlap její přítel. Vypadá ve stejném věku, a on z ní nemůže spustit oči. Drží ji na chvíli na délku paže, zkoumá ji, pak stojí s jeho paží zvolna položenou na jejím rameni. Je to zdánlivě příležitostné gesto, ale já vím, že si tím na ni vymezuje nárok a říká mi tak, abych se stáhl. Ona vypadá, že je v rozpacích, přešlapuje z nohy na nohu. Sakra. Měl bych jít. Pak mu říká ještě něco a pohybuje se mimo jeho dosah, dotkne jeho paže, ne jeho rukou. Je jasné, že nejsou spolu. Dobře.

„Paule, tohle je Christian Grey. Pane Greyi, Paul Clayton. Jeho bratr to tu vlastní.“ Podívala se na mě zvláštním pohledem, že nerozumím, a pokračuje.

„Znám Paula od té doby, co tu pracuju, i když se nevidáme moc často. Právě se vrátil z Princetonu, kde studuje obchodní management,“ Šéfův bratr, ne přítel. Stupeň úlevy považuji za nečekaný a zamračím se. Tato žena se mi opravdu dostala pod kůži.

„Pane Claytone. “Můj tón je záměrně... nicneříkající.

„Pane Greyi. “Zavrtěl rukou bezvládně. Zmrď. „Počkat - snad ne *ten* Christian Grey? Ten z Grey Enterprise Holding?“ V mžiku jsem si všimnul, jak se mění z teritoriálního v podlézavého.

Jo, to jsem já, ty hajzle.

„Páni - můžu vám něco nabídnout?“

„Anastasia už se o mě postarala, pane Claytone. Věnovala mi veškerou svou pozornost.“ Ted' odprejskni!

„Super,“ vyjekne uctivě s vytřeštěnými očima. „Takže se uvidíme potom, Ano.“

„Jasně, Paule.“ řekne mu a on se loudá pryč, děkuji Bože! Dívám se, jak mizí k zadní části obchodu.

„Ještě něco dalšího, pane Greyi?“

„To bude všechno.“ Zamumlám. Sakra jsem tu tak dlouho a nevím, jestli ji ještě uvidím. Musím vědět, zda je tu naděje, že by mohla zvážit to, co mám na mysli. Jak se jí jen mohu zeptat? Jsem připraven na

novou sub, která o tom nic neví? Sakra. Bude potřebovat značné školení. V duchu zasténám nad všemi zajímavými možnostmi... Bude mít zájem? Nebo jsem to podělal?
Zamíří zpět k pokladně a s mým nákupem, oči sklopené. Podívej se na mě, sakra! Chci vidět znovu její krásné modré oči a zjistit, co si myslí.
Nakonec zvedne hlavu. "Bude to čtyřicet-tři dolarů, prosím."
Je to všechno?
"Přejete si tašku?" Ptá se, vklouzne do režimu prodavač, když jsem jí předal svoji Amex kartu.
"Prosím, Anastasie." Její jméno-krásné jméno pro krásnou dívku, valí se z mého jazyka.
Balí nákup rychle a efektivně do tašky. To je to. Musím jít.
„Takže mi zavoláte, pokud mě budete chtít na to focení?" Přikývne, když mi podá zpět kartu.
„Dobře, zítra na shledanou, snad." Nemůžu jen tak odejít. Musím já dát najevo, že mám zájem „Jo, a Anastasie, jsem rád, že slečna Kavanaghová nemohla na ten rozhovor přijít." Jsem potěšen jejím překvapeným výrazem, přehodím si tašku přes rameno a vycházím z obchodu.
Ano, proti svému přesvědčení, chci ji. Ted' musím čekat... kurva čekat... znovu.